

ZAHARIA ANDREEA

Clasa a XI-a

Liceul “Vasile Alecsandri” nr.6 Iași

Teatrul trecutului

În jur e o liniște goală... Privesc materia ce umple decorul și totuși nu mai e nimic deasupra sau dedesubt, căci lumea compusă din sânge, lacrimi și cruzime devine doar o formă aevea, o iluzie deșartă, praf; ce se pierde cu totul în Ochiul Creației. Sunt doar un muritor de rând, omul comun al tuturor timpurilor, însă azi vreau să mă ridic deasupra rațiunii ce a pus stăpânire pe noi toți; vreau să fiu parte din adevăr... Sunt tot eu, om viu din lumea ideii, materie asemenea peisajului sumbru, stau pe dealul din Bucium și privesc din mașină, Iașul, bâtrânul oraș.

De ani de zile își întinde scheletul pe o suprafață mult prea întinsă, stă mut, fermecat doar de poezie și multă durere. Nu doar clădirile inspiră tristețe, plăcintă și teroare, ce și cerul acoperit de un strat gros gri plin de ploaie. Începe să picure... Ciudat, pe obraz se prelinge o lacrimă, urmată imediat de un șuvi intens de apă sărată, aparent fără motiv. Mie nu îmi e frică de ploaie, de tunet, de vânt, de toacă și clopot, ce cer de la Sfinți îndurare; mi-e frică de oamenii tăi Doamne!

Se înțețește și vântul, se ridică doar frunze, mizerie și multe gunoaiе, și intrând parcă în transă, vad cum în fața-mi se ridică o cortină și spectacolul începe. Ciorile zboară în cercuri și anunță grăbite că un vechi spectacol se repune în scenă, dar nimeni nu știe nume sau personaje urmează să vină să joace în piesă. S-a stins aproape de tot și lumina și parcă vântul și fulgerul iau forme umane. Zeci de întrebări îmi inundă mintea probabil bolnavă, căci nu mai poate face diferență dintre trecut și prezent. Dar de ce eu, de ce pe mine - exponent al vieții reale, e târât în lumea asta ce aparține aparent imaginariului.

Tunete puternice gem pe cer cu un sunet asurzitor, care în scurt timp se transformă în mod ciudat în cuvinte. Ah, ființă divină ce ai modelat existența, îndură-te de mine, păpușă cu mintea nebună, și alungă coșmarul în care m-am trezit, fă să dispară urletul asta ce mă înfioară, căci îmi răzbate prin orice celulă. Cu un pocnet de bici lovește în mine cuvântul ce tună... încerc să îmi acopăr urechile, să mă strâng în scaunul moale, să mă ascund, pentru că și plânsetul meu devine un act de disperare.

Dar picuri cad în continuare, și încetul cu încetul cad tot mai tare, pentru că pe cer din norii de vată se nasc noi chipuri care mai apoi zac pe scândura goală pe o scenă pustie, tipă, scrâșnesc din dinți de durere; și văd cum apa sărată și amară din lacrimi le spală rânilor goale... Aș vrea să dispară tot zbuciumul din zare, să nu mai fie atâta cruzime, dar spectacolul continuă și morții reînvie ca să își stingă setea de un veac, cu apă de ploaie. Nu, nu... iar începe, parcă mai tare, se audă un ordin, se ciocnesc doar norii: „Apărați armata română de spionaj, sabotaj și teroare”, nu, nu, nu mai urlă Doamne aşa de tare, „La primirea de focuri de armă dintr-o locuință, se va încercui acea locuință cu armata, vor fi arestați toți locatarii (afară de copii) și după o instrucție sumară, acei găsiți vinovați vor fi executați”... Doar ordine, și o

voce groasă, mult fum, o ceață densă, mașina parcă se învârte, mă înnec și tușesc pentru că nici aerul nu îl mai pot respira...

Cu tot amalgamul din gânduri, îmi aduc aminte de frânturi citite în goană într-un manual de la școală care se povestea despre masacrul de pe străzile orașului meu, iar acum când văd femeia căzută pe scenă, bătută cu bice, bocanci, și cu pietre, mi se pare că seamănă cu poza din colțul de sus al paginii intitulate „Lacrimi de sânge!”

Pentru un moment deodată se oprește totul, nu mai tună, nu mai fulgeră, doar plouă puternic și încă mai e întuneric. E frig... mi-e frică...privesc împietrită și plâng... aş vrea să pornesc mașina și să fug... nu mai vreau să înceapă următorul act căci nu mai pot nici să țip. Simt cum groaza mă sugrumă, însă nu mai mi se dă voie să plec până când nu văd totul, o forță străină îmi ține în palme capul fortându-mă să privesc doar înainte, căci nu mi-am încheiat drumul spre inițiere.

În liniștea adâncă se aude fluierul unui tren în depărtare, sunet de data aceasta real, apoi iar împietrește decorul. Acum liniștea e ca un bisturiu ce pregătește rana în care urmează să se adâncească cuțitul durerii. Doar tremur și privesc înainte când deodată respirația mi se oprește, nu apuc decât să urlu cât pot de tare, de groază, căci un tren a apărut din senin în fața-mi și se îndreaptă în goană spre mine! Închid ochii și simțind transpirația rece, aştept ca într-o secundă să se termine întregul infern, dar... trenul dispare... Răsuflu din greu. Bănuiesc că în mintea mea bolnavă, actul al doilea al piesei de teatru, a început, doar că trenul și-a pierdut locul pe scenă. Cortina încet se ridică, ploia și ea se întețește și parcă imagini tot mai sumbre prin picuri de reflectă dând naștere unui spectacol ce sfidează orice teorie fundamentală, căci jocul, actorii, totul prinde viață pe scenă.

Apare iar trenul, de data aceasta mult mai greoi și parcă bolnav. Sunt mulți oameni în gară, dar nu aşa cum știam eu: cu zâmbet pe buze, în mâini cu batiste scuturate în zare în zumzet de plăcere... e doar un zgromot sinistru, multă mizerie, un miros infernal a putred și praf, e sânge pe jos închegat și zgromot de pușcă. Soldații, actori fără fețe, în locul chipurilor având doar o materie poroasă de culoarea cenușii, se ceartă zgomotos unii cu alții, împingând tineri, adulți, copii sau bătrâni să intre de-avalma, cu toții în trenul terorii. Din vagoane ies aburi groși, umezi, cu un miros întepător, și nu nu mai știu ce să fac, cum să mă ascund ca să nu mai simt durerea ce se hrănește ca un vierme cu toată mizeria asta, și mai tare mi se zvârcolește în trup.

Nici unghii nu mai am asemenea celor chinuiți în vagoane, care scrijelesc pe jegul gros de pe pereții de tablă, un ultim gând binecuvântat cu lacrimi, un cuvânt de adio, un blestem, o incantație păgână aruncată asupra celor vinovați de întregul masacru. Însă rănilor mele provocate de unghii nu se compară cu cele în care și-au găsit culcuș Cald pietre, lame tăioase, pământ, mucegaiuri din cele mai fine.

O vioara, apărută și ea din senin, împletește sub corzile vechi, un cântec de jale, trenul pornește și lasă în urmă pragul de mijloc, pentru a ajunge cât de curând în infernul unde alte ființe lipsite de chip vor lua trupurile goale în sulițe pentru a le arunca în sunele de trompetă în focul purificator prin care li se vor ierta toate păcatele.

E trist ceea ce văd și aş fi vrut ca totul să fi fost doar un act refulant a unei imaginații obosite, dar totul a fost cândva realitate, o realitate greu de acceptat pentru prezentul eter mereu invocat de acte macabre existente în minți lipsite de prea multe sinapse.

Dar de ce eu sunt cea nevoită să retrăiesc suferința vremurilor trecute?
De ce, de ce pe mine m-au ales Părinții Divini să duc pe umeri crucea mult
prea grea pentru puterile mele?

Deodată se face lumină... norii se împrăștie și cerul devine dintr-un
dur dictator, un mănușchi de raze gingeșe culese buchet, iar mai apoi
răsfirate într-un delicat curcubeu. Eu sunt tot în mașină, privesc cu lacrimi
de fericire în ochi peisajul plin de viață și acum încep să realizez că în inima
bătrânlui oraș rănilor sunt încă vii, că el încă mai suspină din greu sperând
că într-o zi vălul uitării se va coborî și peste ochii săi. Dar până atunci în aer
încă mai miroase a sânge și cadavre, căci trecutul nu moare, ci doar se
ascunde sub măști colorate pentru un nou spectacol.

Abia acum încep să înțeleg de ce m-au ales tocmai pe mine: pentru că
pot să sufăr și să plâng, să tremur de fiecare dată când îmi aduc aminte, și
poate că fiecare Tânăr ar trebui să vadă spectacolul, să țipe, să-și sfâșie
carnea crudă pentru a scăpa de durere prin chin și multă tacere. Așa face și
orașul... ascunde sub asfalt, beton sau gazon urme de râuri de sânge și apă
sărată, devenită amară din cauza temei și a rușinii.

Deschide ochii crud copil și trage-n nări parfumul de veacuri
descântat de foc și de ape... Nu plânge chip de lut cu suflet bland, ci ia
seama că să nu suferi o viață întreagă și vezi și tu spectacolul bând venin din
cupa sacrului plină de veninuri și durere vagă... Trecutul încă mai mocnește
în fiecare din noi parcă stins doar de paie ude...

Cade cortina de tot...